

και με την τρομπουκρίνα
θά κηρύξω τὸν γαμὸ σου.

Κί ἂν ἡ Πύλαρος βουλιάξῃ, δὲν τὰ χάνω, δὲν σαστίζω,
ἄλλο δεύτερο κραζάει, μὰ χερά κηλαφακίζω,
καὶ λουστρώμα με τοὺς ἄλλους πέρνω καὶ τὸν Κραζάπου,
καὶ τοῦ πλοίου μου κατάρτη καὶ μακρά του σκέλη κἀνω.

Θοδωράκη, τράβα πίσω,
βάρδα καὶ θά σέ κτυπήσω
με τοὺς ναυτικούς τοὺς νόμους...
τοὺς δικούς σου τοὺς λουστρώμους
γὰρ δικούς μου δὲν τοὺς θέλω...
πάρτους... πίσω σοῦ τοὺς στέλλω.

Πάρε τὸν Μερλόπουλό σου
καὶ τὸν Φερμακόπουλό σου.
Τὴν ἀνάγκη πιά δὲν ἔχω κάθε Κορδοноλοστρώμου
νὰ μοῦ κίβη, νὰ μοῦ ράξη...
μόνο τὸν συμπέθερό μου
θὰ κρατήσω ἴσο κραζάει.

Μὰ καὶ τοῦτος ἂν μ' ἀρήσῃ τὸν Μπακόπουλό θὰ πάρω
καὶ μ' αὐτὸν θὰ σὲ τρακάρω.
Ἦτανε δικός σου πρώτα, Δία σ' ἐπινομάζεις,
καὶ τὸν κόσμο τρώμαζεις.

Ἄλλὰ τώρα δὲν τὸν σιζάει τοῦ Διὸς τὰστροπελέει
καὶ κοντά μου ντυθὸς στέκει,
καὶ τὸν βάζω ἴσο τιμῆς
μόνο γὰρ νὰ σὲ θυμάνῃ.

Πέρνω καὶ τὸν Κραστεινίτη καὶ τῆς Θήβας τὸν Δαούτη
καὶ σ' ἄφνω τοὺς πιστοὺς σου νὰ τοὺς τρέφῃς με κουρκούτι.
Μὲ τῆς στραβοτιμονιαῖς σου μὴ μοῦ κἀνῆς πικηγύρι,
ἄλλως πέρνω καὶ τὸν Κόντες δεύτερο παραβοκλήρη
γὰρ νὰ βγαίνῃ μπρός σου φάτσας
σὲ φουρτοῦνα καὶ μπουνάτσας.

Καὶ ἴσο πλοῖο γὰρ φιοῦρα βάζω τῇ χρυσῇ Κορῶνα
νὰ προμάξω τὴν Κορδόνκα,
καὶ μ' αὐτὰ ἴσο Περλαμέντου τὰ πελάγη θ' ἀρμενίζω
κί ἔτσι θὰ σὲ δαμονίζω.

**Ἄ Ο Θεοδωρῆς βροντᾷ
κί ὄργιλος ἀπαντᾷ.**

Ράλλη, μὴν κοκορεύεσαι κί οἱ λόγοι πᾶν ἀδικῶς,
Ράλλη, μὴν κοκορεύεσαι κί ἐγώμει γέρο λύκος,
καὶ γράφω τῆς φουρτοῦνιαῖς
ἴσῃς δὴσ μου τῆς πατῶνιαῖς.

Γιὰ μεγάλο σου γατῆρι
σ' ἔκπας κερδοκώρη,

καὶ μὴ σήγγεσαι, Ράλλου μου, τὸν ἀέρα νὰ μοῦ πάρῃς
καὶ μαζὶ μου νὰ τρακάρῃς.

Ἐγὼ σοῦδωσα λουστρώμους, ἐγὼ σοῦδωσα σκεῦηρα,
μὰ γιὰ πλούτηρας δὲν κἀνεις καὶ τὰ κερδοφῆρεις σκουρα.
Θά σοῦ κίβω τὸν ἀέρα,
θὰ σὲ ρίξω μετ' στὴν ἕρα.
Μὲ τὴν Ἄσο σὲ κτυπᾷ
καὶ τὴν Πύλαρο τρυπᾷ.
Ἄσος ἦσυν, χρυσομάλλη,
κί Ἄσος θ' ἀπομεινῆς πάλι.

Κί ἂν Δήμαρχον οὐ μὴν ἀλλὰ
δὲν ἐβγαίνῃ τὸν Δαμαλά,
τότε τκονοσάνδα, σεισμός Βουλευτηρίου,
καὶ νίκη ἴσο Κορδόνι,
κί ἐγὼ θὰ τὸ ἐκνάλεγα στῆς τρίτης Σεπτεμβρίου
τὸ κλασικὸ μπαλακόνι.

*Ἄγγελος φθάνει πρώτος
τάδε λαλῶν ἐγγλωτίως.*

Ἄγγ. — Ὁ Ράλλης ἀπεράσισε παραίτησιν νὰ δώσῃ,
ἀλλ' ὡς ἴσο βράδου φάνετικι πῶς θὰ τὸ μετκωλώσῃ.

*Ἄγγελος δεύτερος πετᾷ
κί ἀσθμαῖων λέγει τὰ καὶ τὰ.*

Ἄγγ. — Ὁ Ράλλης ἀπεράσισε νὰ μὴν παραιτηθῇ
κί ἐπῆγε ἴσο συμπέθερο νὰ συνεννοηθῇ.

*Τρίτος Ἄγγελος προβάλλει
τάδε λέγων περὶ Ράλλη.*

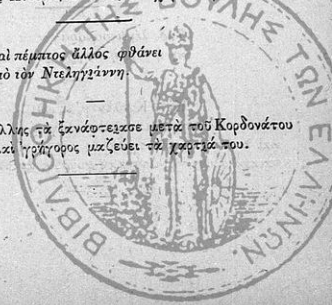
Ἄγγ. — Ἐκ τῆς Περσίας ἐρχονται τρεῖς μάγοι μετὰ δῶρα,
τρεῖς ἀποφάσεις ἄλλας κί ὁ Ράλλης ἔως τῶρα.

*Τέτατος ἀηλαεὶ
καὶ καθήδως λαλεῖ.*

Ἄγγ. — Ὁ Κόντες ἀπεράσισε τὸν Ράλλη νὰ κρατήσῃ
κί ἄλλην κῦτος Κυβερνησιν θὰ ἐκαστηματίσῃ.

*Καὶ πέμπτος ἄλλος φθάνει
ἀπὸ τὸν Νεαγγλάνη.*

Ἄγγ. — Ὁ Ράλλης τὰ ἐκνάφειται μετὰ τοῦ Κορδονάτου
καὶ βλαστικός καὶ γράφορας μαζεύει τὰ γατῆρα του.

Ἐκτος φθάνει ἑσπερός
τάδε λέγων σοβαρῶς.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης πρὸς τὸν Σκαρπινῶ τὴν εἰρήνην τοῦ θεοῦ
καὶ λέγει τὴν διάλυσιν πῶς πάει νὰ γυρέψῃ. (στρέφῃ)

Ἐβδὸμος φαρμακῶνος
φρονίζει ταυτοχρόνως.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης μετενόησε, δὲν θέλει διαλύσει,
θεὸ προσκλήσῃ τὴν Βουλὴν καὶ στέλλει τὰς προσκλήσεις.

Ἄλλος χορὸς προβαίνει,
δορὲ καὶ τί θὰ γένη.

Ἄγγ.—Ὁ γέρος συγκατένευσε ἔσθην πρόκλησιν, πολιταί,
καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἰγυρογῶνος κινεῖ δὲν παραινέται.

Ἐνατος λιμαδόρος
φρονίζει διατόρος.

Ἄγγ.—Τὰ μάτια μας κατήντησαν πικρῶν δακρῶν βρύσεις...
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε... παραίτησις καὶ κρίσις.

Δέκτος τέλος φθάνει
καὶ ὁ Φασουλῆς τὴ χάνει.

Ἄγγ.—Ὅσοι μὲγα γεγονόσι τὸ κούκαλο θεὸ σείσῃ
τοῦ κάθε στρατοκάνη...
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποραστήσῃ
τὴ διάβολο θεὸ κἀνῆ.

Π.—Κύτταξε καὶ μὴ γυναικί, Φασουλῆ μου, γυμνωμένη
καὶ καρδοστασιαμένη.
Δὲν τῆς ἔμεινε τῆς δόλλας ἓνα δάκρυ νὰ δακρύσῃ,
καὶ εἶναι μᾶζην, Φασουλῆ,
ὅσων τῆς Δούγκαν τὰ ποδάρια, ποῦγκαν καταμακρῖσαι
ἔσθου Θεάτρου τὸ χαλί.

Φ.—Γιὰτὶ πικρὰ τὰ μάτια σου, γυμνὴ κυρά, νὰ κλαῖν;
μὴ στίχης ἔτσι σκυθρωπῆ,
γιὰτ' εἶδες τόση προκοπὴ,
ποῦ τώρα δὲν σ' ἐγνώρισε καὶ ὁ κύριος Κοκλέν.

Τάδε λέγει σοβαρῶ
καὶ ἡ γυμνὴ κροκοκρά.

Καὶ ὁ Κοκλέν μ' ἐξυμνεῖ
καὶ εἶμαι Δούγκαν γυμνῆ,
καὶ κυττάω κυρίως μικροῦ καὶ μεγάλου
νὰ κιαλάρουν τῆς Δούγκαν γυμνοῦς ἀστραγάλου.

Ἡ πολλὴ μου γυμνωτικὴ
θεωρεῖται σμῆνότης,
καὶ ἔσθην τέχνην τὸ εἶγνο
καὶ τὸ κρέμα μου δειγνο,
καὶ γὰρ δόξα μου τῶν καὶ τόση τυκῆ μου,
ποῦ καὶ φύλλο δὲν βάζω συκῆ ἔσθου κορμί μου.

Καὶ πάντα καὶ τώρα τὴν τέχνην λατρεύω,
καὶ κάθε μυλλορόδος καὶ κάθε σολιὰς
ἀρχαίους μὲ βλέπει χορὸς νὰ χορεύω
καὶ ἔκτεινον ποῦ λέγει χορὸ τῆς κοιλίης.

Φ.—Ἀκοῦς τί λέει, Περικλῆ;

Π.— Τάκούω, παρλαπίπα.

Φ.—Τώρα λοιπὸν τὴν εἰρήνην μου μὲ θεὸ σκινεῖς κύπτα.

Τελευταία στιγμή καὶ δαυιδῶν τριγμοῦ.

Τώρα, ποῦ μόλις ὁ «Ρωμῶν» μᾶζην ἔσθου πιστήρια,
ἔτελειώσαν τῆς κρίσεως τήνηκουστα μαρτύρια,
καὶ ὁ Κόντες λέν πῶς ἔρχεται, πύλτος περσινός,
καὶ βῆγει τῆς Μπαρμπάσενος ὁ Παπαπατσινός.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ ἑξακουστὸ Σικάγο μὲς ἔσθην ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆτ' Ἀντωνοπούλου τὸν κόσμον κατκατῆ...
καλτακίς γὰρ κάθε πόδι καὶ κἀλτακί τοῦ διχθόλου,
καὶ πλοῦσιον εἰς εἶδη ποικιλία καὶ πικετῆ,
ζιλέδες, κασκοροῦδες, φανέλια, ἑσφορῆ,
καὶ ἄλα μαζὶ καὶ χώρας,
καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ ἔσθην Ἀμερικῆ
καὶ ἔκτεινον ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουν βρακί.

Τὸ πανεῦρημον γαρφεῖον τραπεζομεσίτου πρώτου,
τοῦ πολυφιλήτου Σούκα, δηλαδὴ τοῦ Παναγκώτου,
ἔσθην ὁδὸν τοῦ Σοφοκλέους ποδντος ἑκατὸν ἑπτὰ,
ποῦ κερδίζου κάθε τόσο καὶ οἱ πελάται τοῦ λεπτῆ,
ἀναγγέλλει πῶς εἰς πάντας τῆς Ἑλλάδος μας τοὺς τόπους
ἔκαμεν ἀντιπροσώπους,
ὅπως νέας ἐνεργήσουν ἐγγραφὰς συνδρομητῶν
σ' ἄλας τὰς λαχειοφόρους τῶν ἀπανταχοῦ κροκῶν,
καὶ τρισμακρῆς ἔκτεινον, ποῦ γαρφεῖον συνδρομητῆ...
πλοῦτισ' ἕνας εἰς τὸν Πύργο, ποῦ δὲν τῶπιζε ποτέ.

Ὁ Γεώργιος ὁ Φέξης, ὁ πασίγνωστος ἐκδότης,
ἔβγαλε τὴν Κρακντινῆ, μίαν κομφοδιαν πρώτης
ὕπο Ἀσκαρῆ τοῦ Νίλου, καὶ ἔδω καὶ ἔξω διδαχθεῖσαν
καὶ παρ' ἄλων ἐπαξίως κατχειροκροτηθεῖσαν.

Εἰς τὰ Μυθιστορήματα, ποῦ λέγοντ' Ἐκλεκτὰ,
καὶ ἀπὸ πολλοῦ διχθῶνται μὲ στόματ' ἀνοικτὰ,
νέα καὶ πάλιν ἐγγραφῆ συνδρομητῶν τελειῖται...
ὁδὸς Κλεισθένους καὶ ὕπισθεν τῆς Δημαρχίας ἔτε.